

Sygn. akt IV KK 427/18

POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 listopada 2018 r.,
sprawy **Ł. C.**
skazanego z art. 280 § 1 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 15 listopada 2018 r., sygn. akt IV Ka [...],
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w O.
z dnia 19 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. H. Kancelaria Adwokacka w O. kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji,**
- 3. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w O., wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2017 r., II K [...], uznał oskarżonego Ł. C. za winnego tego, że w dniu 20 czerwca 2016 r. w L., gm. W., powiat o., działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma ustalonymi osobami, używając przemocy wobec C. M. poprzez użycie gazu łzawiącego, powalenie na

ziemię, związanie taśmą klejącą nóg i rąk od tyłu, zaklejenie oczu i ust, w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała, które spowodowały rozstrój zdrowia pokrzywdzonego na okres poniżej dni siedmiu w rozumieniu art. 157 § 2 k.k. i zabrali w celu przywłaszczenia książeczkę z tworzywa sztucznego z zawartością dowodu osobistego, prawa jazdy, dowodu rejestracyjnego samochodu osobowego oraz pieniędzy w kwocie 20 zł na szkodę C. M. oraz dwa telefony marki I. koloru czarnego, kluczyki do samochodu S., laptop marki S. koloru czarnego, laptop marki L. koloru czerwonego, portfel marki L. z pieniędzmi w kwocie 700 juanów na szkodę pokrzywdzonego obywatela Chin Y. W. w łącznej wysokości 11 980 zł, czym wyczerpał znamiona występku z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na mocy art. 46 § 2 kk orzekł od oskarżonego nawiazki w kwotach po 4000 zł na rzecz pokrzywdzonych C. M. i Y. W..

Orzekł też o zaliczeniu na poczet kary okresu tymczasowego aresztowania oraz o kosztach sądowych – zwalniając oskarżonego od ich ponoszenia.

Powyższy wyrok zaskarżony został w całości apelacjami oskarżonego i jego obrońcy.

Obrońca oskarżonego, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który mógł mieć wpływ na treść tego orzeczenia, poprzez uznanie, że oskarżony Ł. C. działając wspólnie i w porozumieniu z M. W. i N. C. zrealizował znamiona przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy, a szczególnie wyjaśnienia oskarżonych Ł. C. i M. W. nie pozwalają na przyjęcie takiej tezy, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Oskarżony w osobistej apelacji zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na jego treść, a to art.399 § 1 k.p.k. poprzez zakwalifikowanie zarzucanego czynu z art.280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k., art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. zamiast z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k.;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mogących mieć wpływ na orzeczoną oskarżonemu karę;

3. rażącą niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu w stosunku do kary wymierzonej N. C.;

4. brak obiektywizmu, dociekliwości Sądu pierwszej instancji, wyrażających się w nieuwzględnieniu ujawnionych okoliczności i oddaleniu wszystkich wniosków dowodowych, które mogły mieć wpływ na ustalenia kluczowych faktów.

Po rozpoznaniu apelacji, Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 15 listopada 2017 r., IV Ka [...], zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że z opisu przypisanego oskarżonemu czynu wyeliminował stwierdzenie: „książeczkę z tworzywa sztucznego z zawartością dowodu osobistego, prawa jazdy, dowodu rejestracyjnego samochodu osobowego oraz”; słowo „pieniędzy” zastąpił określeniem „pieniądze” a nadto z podstawy skazania wyeliminował przepis art. 275 § 1 k.k. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, zwalniając oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniosła obrońca skazanego, zarzucając temu rozstrzygnięciu rażące naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozważenie zarzutu apelacji skazanego dotyczącego obrazy:

1. art. 7 k.p.k., polegającej na przekroczeniu granic swobodnej, kontrolowanej oceny dowodów w postępowaniu, mającym za przedmiot dokonanie weryfikacji wnioskowania Sądu I instancji, a nadto zatwierdzenie wnioskowania Sądu Rejonowego w O. dokonanego na niekorzyść oskarżonego w przedmiocie nadania waloru wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonego C. M. w całości, a to poprzez uznanie, że:

– skazany Ł. C. brał czynny udział w przestępstwie rozboju dokonanym na pokrzywdzonym C. M., w sytuacji gdy Sąd Okręgowy naruszając art. 433 § 2 k.p.k. nie rozważył w tym zakresie zarzutu apelacji skazanego, w której skazany wskazał, że świadek w swoich zeznaniach nie był przekonany ani pewny co do wyglądu sprawców;

- świadek C. M. nie miał w chwili zdarzenia zaburzenia wzroku uniemożliwiającego mu postrzeganie podanych przez niego podczas przesłuchań faktów odnośnie zdarzenia, w sytuacji gdy Sąd Okręgowy naruszając art. 433 § 2 k.p.k. nie rozważył w tym zakresie zarzutu apelacji, w której skazany podniósł, że Sąd nie sprawdził możliwości dokonywania spostrzeżeń przez świadka w sytuacji gdy podczas zdarzenia został użyty wobec niego gaz łzawiący,

2. art. 6 k.p.k. w zw. z 170 § 1 i 2 k.p.k., polegającą na nieuzasadnionym oraz z sprzecznym z prawem oskarżonego do obrony oddaleniem wszelkich wniosków dowodowych składanych przez oskarżonego.

W konkluzji kasacji, obrońca skazanego wniosła o uchylenie wyroków sądów obu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

W pisemnych odpowiedziach na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w K. oraz oskarżyciel posiłkowy C. M. wniesli o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, co pozwoliło na jej oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Przed odniesieniem się do poszczególnych zarzutów kasacji, przypomnieć trzeba, że skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko orzeczeniu wydanemu przez sąd odwoławczy na skutek rozpoznania zwykłego środka zaskarżenia. Celem postępowania kasacyjnego nie jest powtarzanie kontroli odwoławczej, a o skuteczności podniesionych w kasacji zarzutów decyduje to, czy wskazują one na takie naruszenie prawa, które miało charakter rażący i mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Patrząc z tej perspektywy na treść stawianych w kasacji zarzutów obraży przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 6 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 i 2 k.p.k. stwierdzić trzeba, że nie spełniają one tego wymogu. Samo wyrażenie przez stronę niezadowolenia z wyników przeprowadzonej kontroli odwoławczej i twierdzenie, że nie rozważono zarzutów apelacyjnych i niezasadnie oddalono wnioski dowodowe nie wystarczy do zakwestionowania zaskarżonego orzeczenia.

Pokreślić wyraźnie trzeba, że wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd odwoławczy należycie rozważył wszystkie zarzuty apelacji. Uznanie ich za nieuzasadnione zostało w prawidłowy sposób umotywowane i znalazło wyraz w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Co więcej, wobec tego, że kwestie podnoszone w kasacji były już przedmiotem rozważań Sądu odwoławczego, argumentacja przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, którą Sąd Najwyższy podziela, zachowuje aktualność.

Zauważyć trzeba, że choć konstrukcja zarzutów kasacji wskazywałaby na ich złożony charakter wynikający z wielości uchybień, których miał się dopuścić Sąd odwoławczy, to w istocie rzeczy przedmiotem kontestacji skarżącego jest wyłącznie ocena zeznań pokrzywdzonego C. M.. Kwestia ta była rozważana przez Sąd odwoławczy, a lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku każe stwierdzić, że nie jest prawdą, aby Sąd dokonujący kontroli instancyjnej nie miał w polu widzenia tego, że pokrzywdzony nie był w stanie w pełni zidentyfikować napastników, a także tego, że na skutek użycia przez nich gazu łzawiącego oraz zaklejenia oczu taśmą klejącą miał ograniczoną możliwość dokonywania spostrzeżeń.

Przedstawione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku stanowisko Sądu odwoławczego w sposób jasny i zrozumiały tłumaczy dlaczego zarzuty apelacji oskarżonego uznano za niezasadne. Sąd Najwyższy nie dostrzega żadnych racjonalnych powodów do negowania prawidłowości toku rozumowania Sądu odwoławczego. Nie znajduje ich też w argumentacji zawartej w uzasadnieniu kasacji. Co więcej argumentacja ta nie powala na szersze i bardziej rzeczowe odniesienie się do zarzutów kasacyjnych.

Powyższe dotyczy również kwestii oddalenia wniosku o przeprowadzenie dowodu z badania okulistycznego pokrzywdzonego, do której Sąd Okręgowy ustosunkował się szczegółowo na str. 17 uzasadnienia swojego wyroku.

Odniesienie się do zarzutu dotyczącego oddalenia pozostałych wniosków dowodowych nie jest możliwe nawet w takim zakresie, gdyż z uwagi na to, że w kasacji nie podjęto nawet próby wykazania wpływu tego uchybienia na treść zaskarżonego orzeczenia, zarzut ten w ogóle nie poddaje się kontroli kasacyjnej.

Na koniec zauważyć trzeba, iż w realiach dowodowych niniejszej sprawy, w której fakt udziału skazanego w zdarzeniu mającym miejsce w domu

pokrzywdzonego nie był kwestionowany, a zeznania pokrzywdzonego nie były jedynym dowodem podlegającym ocenie i stanowiącym podstawę ustaleń faktycznych, eksponowane w kasacji zastrzeżenia co do wartości dowodowej spostrzeżeń pokrzywdzonego nie mogą mieć takiego znaczenia, jakie stara się im nadać skarżąca.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono po myśli art. 637a k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k.